

Nikodin Cernodrimski

Kaj Si Be Drugar

ЈА ЗАПЕЕА АНГЕЛИТЕ

ОДАТА НА СЛАВАТА

ГО ЗАВРТИЈА ТРКАЛОТО ВЕЧНО

ТАКА СТВОРИЈА ПОВТОРНО

ПАТЕКА НОВА

КОН НОВОТО РАЃАЊЕ

**Стихозбирката е
посветена на мојот пријател Ангеловски Орце**

ПРЕДГОВОР

Да се пишува за некоја историска личност, е премногу лесно, да се прераскажуваат митови и легенди исто така е лесно, но да се пишува за личност која сте ја познавале, е тешко, понекогаш дури и невозможно, не од тоа што таа личност не заслужила да се пишува за неа, туку поради својата големина, поради својот однос, направил да секој збор што ќе се каже изгледа премал, изгледа дека и уште пет песни да се напишат повторно се добива впечаток дека е премалку кажано, и дека повторно не е опишана доволно неговата големина, се надевам дека сите што ќе ги прочитаат овие зборови и песни ќе се сложат со мене, посебно оние кои го ја знааа таа негова големина. Орце беше еден обичен човек, исто како и нас, но сепак беше човек во вистинска смисла, човек со едно големо срце.

Никодин Чернодримски

Шепотот од вечноста

**Кај си бе Другар
Ако некогаш ги слушнам овие зборови
Знам дека шепотиш со ветерот
Некаде од синилото
Каде
Сонот завршува
Каде
Вечноста започнува
Каде
Малите стануваат големи
Каде
Искрата станува блесок
За тука да живеат спомените.**

1. Морничава тајна

**Морничава тајна ќе ви откриам
За гробникот грбав
Куц на левата нога
Со лузна од димискија на десниот образ
Студенилото на телото го љубеше
О така со занес од погледот свој
Забите со црни нокти ги чепкаше
Земјата со дланките ја допираше
Тивко тивко како на чедо свои и шепотеше
Ќе те нахранам и денес повторно
Глодај лакомо додека коските не ги најдеш
Кога ќе ги најдеш
Остави ги паметник нем нека бидат
Во издуваните и однесени векови
Дупките две нека пијат од небото
Нека во темнината од ним се провлекува
Бешумен пискот кон месечината
Кога ќе се заситат и ожеднат
Ти моја црвенице црнице и иловице
Налије и опијсе од нејасните сништа
Наквасени од овие први есенски дождови.**

2. Јавач на Ветер

Додека вечерва градот уморно дреме
Додека муграта е сеуште нема
Некому некаде
Смерта снага му целива и милува
Шугави лигави пци се збрале
Крик лавез оставаат студенило бркаат
Јавачот на ветер
Гласникот на мракот ли се перчи вака
Што со восклиции раскажува
За воздишката небесна
Напати нагоре оди
На бескрајот патилата му ги носи
Напати надолу оди
Со пепелта се меша пепел неможе да стане
Талкач суров е тој
Ги буди сенките на судбините
Ги гони со очите на небесен волк
Кога во пустината со правта ќе се слепи
Тајната своја им ја остава на овенатите орхидеи
Папса ли од јавањето
Го прашува збесната луња
Безнадежниот плач те одаде
Пискотот од дамарите вознемирени
И вечноста ја потроши
Само копнежот ти остана

3.Бескрајна Штама

**Зацарува шамата
Таа аждаја ненаситна земска
Крикнав да ја разбранувам
Молкот со маглини ме замолчи
Зарем никој не тагува за мене
Погледот сега празен гледаше
Во далечините некаде
Ете во тие стари планини
Избега подмолно кукавички татнежот
Таа радост утринска
Пискав
Шамата мртов пискотот го правеше
Зла коб ли е тоа сега
Ајде тогаш
Барем тука да ја напишам
На каменов неиспишан
Тајната на неуспехот
Тајната на патилата
Ќе се наречам црн лебед
Мртва надеж
Неважен и потрошен сон
Привид кој во времето прелета
Кој посакуваше
Небесен танчер да биди
Со звездите да танцува
Сонот јаве да го стори
Јавето сон да биде
Клетниците и фарисеите опаки
Сонот го украдоа
Јавето со темнина го заградија
Молкот на трон го поставија.**

4. Спасение

Белите москавици го соголија
Грчот на земните стари тајни
Испишани на белутрак камен
Клечеше гршен светец испосник
Го пиеше жедно небото ширно

Некој нечиј сомнеж ја изглода темнината
Пред девет само дни
Месечината му ги подаваше рацете
Дојди го молеше
Претплатисе на еден сон

Името твое ќе живее во вечноста
Се додека има луѓе на земјата
Кој ќе ги копаат очите на денот
Ноќта со ветришта ќе ја растураат
Бронзена песна така за тебе ќе пеат

Од устата на млад бронзен пеач
Големо звоно ќе одекне
Златни надежи ќе лее
Стравот во стуткана лушпа ќе спие
Смерта во мали калапи ќе се крие

Во празните срца гласот ќе рие
Црни кикотења и црни коски тогаш играат
Стара богомилка од маглите евеа иде
Ја гонат мали црноглави ѓаволи
Молитвата за спасение на светецот ја носи.

5.Видов во виденијата

Видов

**Во тие ноќни виденија
Како се испишува судбина нечија
На карпа ронлива**

Видов

**Молитва во тие очи
Кои темнината сакаше да ги голтне
Јазикот на љубовта да го замолчи
И имињата кои небеа запишани
Ете во книгата на животот
Да ги прочита на глас**

Видов

**Како змијата виси на столб
Превртуваќи се во агонија
Пиеќи ги последните капки на гнев**

Видов

**Како земските награди тонеа во ништавилото
На величенствената блудница
Која радосно матеше многу води
Додека страдалниците изнемоштени
Смрта ја поздравуваа како свое олеснување**

Видов

**Како трагата на времето
Не е никогаш загубена.**

6. Диво Момче

**Дивото момче
Во самозаборавот ја поведе
Тажната вистина
Расклатена кола на надежта
Избледена светлина на времето
Пресушен копнеж залепи на темнината
Погледна во идниот час
Ја виде безната на тагата
Скрб парчиња искорна
Дамнешни приказни полни со сеќавања
Лажен сјај на ликови авети парталави
Шумоли сонот отфрлен
Грешна книга во грешен час зачната
Од пораз во пораз создадена
Мала беше неговата среќа
Голема беше неговата несреќа
Со солзата танцуваше на полноќ
Воинствена игра на скриени чувства
Таинствена сила земаше од бешумното време
Незапирливо и лакомо и напати дрско
Просторот на проклетијата го најде
Остана тука стара мрша да биде.**

7. Утеха

Се заградува срцето на сонувачот
Со шумолењето на времето
Во тивките бладања на разбудените
Љиљаци
Го отфрли спокојот
Го измина полето на тишината
Се виде тука осамен човек во пустината
Ја закити светлината со пламен
Не го сакаше ете сега
Бакнежот на темнината
Не им даде на далечните сенки миг радост
Само посака да сторат чекор во бездна
А тој затворен ќе тагува страдалнички
Ќе ја допира самотијата со некој
Сршен дамар
Во кругот обележан ќе танцува
Ветришта штрби ќе го бодрат
Симфонијата со фиук ќе ја свират
А тој со солени капки ќе го теши сонот испрекинат.

Земските дни се испреплетуваа

Со желбите,солзите,тагата.копнежот

Чемерот,јадот,страданијата,стравот

Така од утро до мрак.од мрак

До рано утро,се пишуваше судбината.

1. Сеидба

**Фрлам семе од нов збор
Во рамницата бесмртна
Така знам и моето име ќе никне
Така знам нема да умрам
Не се сомневам сега во ова
Не сум кукавица
Не трепереам од страв
Душата ми е плодна нива
Мудрите зборови залаци вкусни се ете
Врапците со почит за ова ќе пеат
Води понорни тука сила губат
Кон понорот на забравот итаат
Бешумното време сеидбата ја благослови
За довека да биде.**

2.Сновидене

**Ги паметам бодежите на дамнешните дни
Далечни слики од младоста
Невидлив ловец кој во сон ме скорива
Копач на сопствената среќа
Во моите богати рудници од болка
И самотијата чемрее тука
Се покривам со надежта страдалничка
Душевна тајна замолчена
Муграта за спас ја барам
А неа проклето ја нема
Само бледи одблесоци од патилата
И здивена сила на привид
Кој татнеж правеше
Небаре големо сновидение беше.**

3.Сјајот на тишината

**Го видов сјајот на тишината
Бесконечно битие,украдено дете на времето
Отфрлен сај на месечината
Прегорен блесок на светлината
Копнежот осамен го распостилаше
Никулец на новото раѓање
Дар шума од мигови му дде
Жилав пород млади фиданки никнаа
Кон далечнот изгревање на муграта тргнаа
Преку заспаните предели беше тоа.**

4. Орел сонувач

Завеана во мене спиеше мојата моќ
Таа е стара тајна запретана
Лошата надеж и плитката среќа
Евеги осамнаа мртви
Облакот им се подбиваше
Судниот ден им го покажуваше
Ве врежавме во минатото постоење
Збаците ви ги рушиме патот ви го бришиме
Мислевете бесмртни сказни ќе ткаете
Не видивте, не слушнавте
Земјата рид стори, писок одекна
Процеп се стори аждаја рикна
Како веда со кус блесок траевте
Блескотни очи темнина ви донесоа
Во пуста земја од ветришта испустена
Змиски јад најдете, змиска љубов љубете
Сенки на неспокојството пред вас оставаме
Друшки верни сега на плеќи имате
Вашето минато зло солени солзи направија
Длабат во времето проклетници стануваат
Ја завеав повторно мојаса моќ
Ја сторив некаја Орел сонувач нека биде.

5.Пирамида

**Бесрамници голтачи на туѓи гревови
Родени со казна горчлива и тешка
Не плачете предвреме
Подобро е да се претопите во заборав
Така никој нема да ви се одмаздува
Така маглата леплива побистра ќе ја сторите**

**Лихвари трговци дрски со туѓи судбини
Вистината плачлива ја сторивте во пранги рѓосани ја ставивте
Ненаситниот глад со свекот го заситувавте
Во презирот, во гордоста, во самотијата сеуште пливате
За вас, за вашите очи награда
Птица таинствена грст земја ви носи**

**На патот долг и трновит до бесконечноста
Само еден безимен се истопори
На ветерот лут јаваше
Луњи здивени, патеки отвараше
Творечките зборови пиштеа
Во бесконечните пустини се слушаа
За безимениот и каменот ќе пишува
Свездата северница на голи ридови
Името ќе му го даде
Зборот негов пирамида ќе стане.**

6.Градина од иловица

**Ако досега грмотевицата не ти ја распарала душата
Ако досега сонцето не ти спржила ни една твоја солза
Ако досега шепотот не ти бил татнеж на суровата тишина
Ако досега сенката на надежта не ти ја прекрила месечината
Тогаш немој од љубопитство
Не ги отварај темните бесконечни понори
Повторно како вчера завчера
Радувајсе и трепери во морето од светлината
Цвеќето на љубовта именувај го
Во градина плодна засадиго.**

7.3а навек

**Во славата на бесмртноста
Од устата на бесконечноста
Словото на привидот го земам
Како семе плодородно го посеам
До последниот кој сега е безимен**

**Мојот збор мојата мокна маѓија
Во изобилие го давам
На птиците кои во седала се кријат
На пциите кои под стреи молчат
На волците кои во пештери се кријат
На блиските,на далечните луѓе
На знајни и незнајни суштества**

**Пискавица не го правам зборот,погани
О вие плашливи плачливи сенки
Не суни во вашите уши
Под ова небо немате каде
Под ова земја немате и таму нели
Плашете се и со оган заградете се
Така душите празни ќе ви се полнат
Место семе собравте змии лутици
Скакулци,богомилки,зверови шумски
Вие сте мртви
Примете го словото оживејте го
Проодете во постоењето
Примете ја постојаноста
Славете ја славата на новото сонце
Така било така нека биде за навек.**

ЧОВЕКОВОТО ПОСТОЕЊЕ Е САМО ЕДЕН

ОСАМЕН ТРЕПЕР ВО БЕСКРАЈОТ

КОЈ ТРЕПЕРИ СЕ ДОДЕКА

БЛЕСКААТ И СВЕЗДИТЕ

1. Чудна игра

Немирниот дух на момчето повторно се разбуди
Му рече низ песната на гавранот
Смрта е тука секаде околу тебе
Ајде да си играме повторно
Исто како деца кога си игравме
Со горчините површно ќе поминеме
Знаеш меѓу лагите и подмолностите
Во длабочините на морничавите убавини
Таинственоста и опасноста ќе не бодрат
Стравот ќе се вовлече во некој дамар
Возбудата ги нареди црвените китки по образите на момчето
Душевно освежување тоа занего беше
Безделничеше долго во секојдневието
Невиде кога младоста му се распадна
Самозадоволно се насмеа и промрмори
-те помнам драга смрт-
За да јалути повторно
Ја погледна со длабок презир
Ги отвори вратите на темнината
И повторно започна да го црта големиот бесконечен круг
Уживаше во нејзиниот допир
Не се грозеше од реата на мрши
Таа проклетница
Му ги украде сите детски сништа
Сега преку играта
Душата своја момчето ја прочистуваше
Бесот свој го калеше
И така здивен честопати играше.

2.Рев на темнината

Сонот што се пењавеше, гордо
На карпите црни што брановите ги заплискуваа
Небеше уште дојден до мене
Знаев што ќе ми донесе
Го насетив по студенилото мистично
Стари тајни во себе носел
Така се фалеше на брегот
Човеков каде што одам
Одамна пепел на времето и темнината фрли
Стана близок на оганот
Го крена бајракот на гордоста
И запеа заедно со западниот ветар
Ма смрта и испрати сто бакнежи
И дрско и рече
Не се плашам од тебе другарувавме неколкупати
Неизвесноста во времето ја заробуваше
Не се поколеба со галоп продолжуваше
Честопати и по двеста прекори го касаа
Со насмевката ги отфрлаше и само со рака одмавнуваше
Сонот што се пењвеше гордо
Почека револт на темнината да го слушни
Тоа беше знак да тргни.

3.Нестивнати копнежи

**Беспаќето во темнината ме одведе
Беше тоа крива патека
Залутав или љубопитноста ме однесе
Севезден тоа си го зборувам
Злостор сторив тогаш
Гладот ме измами така лукаво
Младунче четириножно од лулка украдов
Така и јас свер станав
Не ја измолив за прошка
Ни пак имав сожалување некое
Не се загрижив ни за двете солзи кои капнаа
Додека се сладев сверски
Следниот чекор неспокој ми донесе
Немав веќе човечка гордост
Само тврда насмевка и чудни крикови
Со криковите сакав да ја посеам сопствената вистина
За вечната темнина понорен свет
Моето сонување остана таму недосонувано
Моето љубење остана таму недољубено
Моето живеење таму остана недоживеано
Дојдов овде во немирот да го најдам мојот мир
Таму ги оставив моите
Врели нестивнати копнежи.**

4.Осамена пустина

Ветерот на самотијата дувна во просторот
Пеперутката весела ја избрка грубо
Некој јаз изора во почвата
Одедна грешна песна морничава
Лажната слава ја воздигаше
Пат таинствен покажуваше
Кон нејасното небо на молчеливоста
Семе посеа расеа растури
Да рти расте зборот неразбирлив
Како награда на просторот
Секаа молњи
Го милуваа небото со огинот
Студени кладенци потекоа од облаците
Го полнеа јазот со музиката од водените ноти
Дрвјата шарените наметки од лисја ги собираа грижливо
За пеплосаното утро ги чуваа да го разумават
Попусто и безнадежно
Тагата и ништавоста ја мамеа самотијата
Го убиваа и привремениот сон
Правеќи го просторот пустина осамена.

5.Кој

Кој
Ја прочита дивината во моите очи
Ќе знае
Како е да бидеш заробен лав во човечки кафез
Кој
Копнее по изгубената савана
Кој
Ги прочита моите мисли
Ќе знае
Како е да бидеш повреден и паднат ангел
Кој
Копнее по своите небесни криља
Кој
Допрел до моето срце мало и тивко
Ќе знае
Како е да си притаен виор

Кој
Копнее за лутите и немирни бури
Кој
Го почувствува само на еден миг треперот на мојата душа
Ќе знае
Како е да бидеш растревожена енергија
Која
Копнее за нејаснотијата на бескрајот.

6.Лага

Јас сум лага родена во лага
Прангите на душата и ги скинав
Ја пуштив да скита наоколу
Толпата слепа од верба ја оставив
Бездната ја изминав
Пустината позади мене остана
Бев така лесен слободен како ветер
Црвоточина од сомнежи низ вените не ми течеа
Се искачувам низ ридови од коски
Итам кон небесниот врв
Силата праисконска повторно да ја вкусам
Сласта од вистината да ја имам
Нема да ви ја кажам
Несакам да ме омрзните
Непријател да ме имате
Мразетесе самите себеси
Мечот мој ќе биде зборот
Штитот мој ќе биде вистината
Ќе ве пресечам на половина
Ќе ве направам тоа што бев и јас
Една голема лага.

7. Самоуништување

Застанав меѓу раѓањето и смрта
Само еден миг
Го оставив времето да оди по својот тек
Застанав славата на новите лаги да ја земам
Застанав славата на новите порази да ја понесам
Во името на очајот и лажната надеж
Не сум пророк
Но вие кои јагнешката кожа ја носите
Но вие кои златниот крст на градите го стискате
Пороците по кои копнеете ќе ви ги покажам
Во оваа пустелија
Каде лагата е вистина блескава
Каде вистината е лага голема
Незнаевте
И јас сум како вас Бог
Демон кој коби, плаче и се смее
Денес копнеам за утре да не копнеам
Без копнеж очајот ваш да го гледам
Отворено и дрско да ви кажам
Воздигнете се над правдата и животот
Бидете тоа што сте
Едно големо ништо
Неверувате
Ликот свој не го видовте
Телото го милувате
Душата своја со развратност ја полнете
За грев ненаситен бевте
Моите очи товарот ваш го гледаат
Моите уши крикот на душата го слушаат
Сакавте клучари да бидете
Во вашите срца да ме заклучите
Понизност од мене баравте
Така знаевте дека сте вие големи
Јас неплачам што ве навредувам
Јас сум горд што ви кажувам
Овде во оваа пустелија сте ништо
Бидете и вие како мене
Непризнаен Бог
Демон кој се раскинува себеси
Парчињата на сите околу вас поделетеги
И тргнете смело кон едно ништо
Тргнете кон себеси.

Повторно раѓање

Моќните камбани на праисколот ме разбудија
Привидот и измамата се распрснаа
Стремежот со копнежот се прегрнаа
Така повторно се родив јас
Распрасканите судбини ги видов како тажно лелекаа
Безбнадежно и очајно спас бараа
На земја мириса
Со лажна вера и верба беа оковани
Напати со гордоста ќе се нахранеа
Во патила и понижувања евеги се кријат
Несакаат да се препородат
Сакаат само постоењето да го потрошат
Смрта ја презираат
Кон неа секојдневно итаат
Кога во очи ќе се погледнат
Вцашени остануваат
Така во маглини и густини се губат
Моќните камбани на праисколот ме разбудија
Така повторно се родив јас
По вторпат ли
Којзнае можеби по стоти пат.

HAMECTO KPAJ

Молитвена

Пресвета Мајко
Ако веруваш во постоењето на мојот грев
Сотриме како пес скитник
Ртењето на проклетијата ме фати
Со жилите по вените ми се распосла
Го љубев страсно студениот цвет на сонцето
Кога паѓаа криљата на ангелот
Не го слушнав плачот на разјадените месечини
Кога младоста на рвеник ја оставав
Прегоре во темјанушката
Грдотијата на зборовите сонот ми го параше
Татнеше ехото се до првиот детски плач
Грбавите планини волчјите крстопати ми ги даваа
Арамиски несон тогаш ме заробуваше
Прогонет бев од огништето
Суводолици околу очите се родија
Времето напати ги бришеше минатите дни
Новите ги проколнував
Разбранувано доаѓаа да ме поклопат во непостоењето
Без костур во себе
Разапнат на ветриштава
Оваа молитвена песна ја пеам.

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.